

Indonesië 2010, deel 5

Hassan loopt ons voor naar onze bungalow. Die ligt op het einde van een reeks bungalows en we hebben een magnifiek uitzicht op een grote tropisch ingerichte tuin. Er is zowel airco als een ventilator aanwezig. Op ons balkon staan lekkere stoelen, maar ik neem toch wat kussens die in een rieten mand zijn voor de rugleuning.

We besluiten een hapje te eten in het restaurant, iets verder van ons vandaan.

Ik hoor het gekwaak van kikkers, cicaden en nachtvogels. Prachtige vissen zwemmen in een vijver bij het restaurant. Hoe heerlijk is een tropische avond! De tuin is romantisch verlicht door diverse lantarens en hier en daar een schijnwerper. We wanen ons in een paradijs. Later ontdek ik dat we geen telefoon hebben voor roomservice.

Het open restaurant heeft verschillende paviljoens waar ook gegeten kan worden. Voor het bedienend personeel is het wel een heen en weer geloop om de gasten te bedienen.

Echt trek heb ik niet, want ik ben gewoon te moe. Omdat we maar 4 dagen in Senggigi zijn maak ik met Hassan een

afspraken om een gids met auto te huren. Natuurlijk willen wij zoveel mogelijk zien van Lombok. De gids uit Bali heeft al een sms-je gestuurd of we goed zijn

aangekomen, vertelt hij. Die avond duiken we moe, maar heel tevreden in bed. De volgende dag loop ik het korte eindje naar het kantoortje van Hassan voor de

bestelling van mijn koffie en geniet van de zonsopgang op ons balkon. Die dag besluiten we in het hotel te blijven. Als eerste maak ik een duik in het zwembad en ga een kijkje nemen op het strand. Enkele verkopers van sarongs en sarongstoffen en nog andere zaken komen voorbij en leuren met hun waar buiten het park. Zittend op het stenen trapje naar het strand koop ik uiteindelijk een prachtig blauw met goud geweven sarongstof.

Ik maak ook kennis met de masseuse die in een paviljoen vlak bij het zwembad haar vak uitoefent. Wanneer ze met iemand bezig is, sluit ze een van de klamboes voor de privacy. Later blijkt ze van onschatbare waarde te zijn. Zo ben ik niet gebonden aan het menu van het hotel, maar kan ik speciale gerechten bestellen, zoals mijn geliefde sayur rawon en sayur asem met gezouten vis. De sarongstof waar ik eigenlijk geen raad mee weet, adviseert ze een naaister te laten komen die in een paar uur een jurk ervan maakt.

uit. Dat is toch wel warmer dan de onze.

De laundry brengen we haar ook en wordt netjes afgeleverd bij onze bungalow.

Wanneer ik een douche neem, vind ik het water wat aan de koude kant. Nu zal mijn lichaam misschien wel kokend heet zijn van de hitte, een ietwat warme douche heb ik liever. Tegenover onze bungalow is een kraantje en ik probeer daar het water

Ik vertel Hassan het probleem en hij zal een monteur sturen om te kijken wat er aan de hand is. Misschien is de gasfles leeg en moet die worden verwisseld, denkt hij.

Later in de avond op ons balkon gezeten, valt plots het licht uit. Het is overal aardedonker. Het is best eng, vind ik, zo te zitten in volkomen duisternis. Ik heb alleen de obat nyamuk aan die wat roodachtig oplicht. Gelukkig duurt het niet lang en floepen de lichten weer aan. We zullen gedurende ons verblijf daar het nog een paar

keer meemaken, maar alles went.

Ik heb wel altijd een zaklantaarn bij me en die houd ik maar voor de zekerheid bij de hand.

De gids meldt zich de volgende dag prompt om 8.30 uur en we beginnen met onze toer. De gids is heel soepel en doet op ons verzoek de airco niet aan. We draaien het raam open en genieten van het uitzicht.

Lombok wordt het kleiner zusje genoemd van Bali. De weinige tempels op Lombok zijn bescheidener ingericht. We gaan eerst naar Ampenan, Mataram en Cakranegara, het bedrijvig hart van Lombok.

Hoewel Hassan Peter heeft verzekerd dat op de Gili eilanden ook gepind kan worden, besluit Peter voor de zekerheid een extra hoeveelheid rupia's op te nemen.

Dat kost nogal wat voeten in de aarde in Mataram. Bij het flappen tappen blijft hij zo lang in het hokje

zitten, dat ik maar de winkels in de buurt ga bekijken. Ik koop bij Bata een paar nieuwe slippers. Bij het hokje van de bank heeft zich inmiddels een rij opgesteld die ook geld willen pinnen. Peter komt naar buiten en vertelt dat hij wel dertig

keer een bedrag ingevoerd heeft, maar kleine hoeveelheden ervoor krijgt. Aan een van de wachtende vraag ik of er in de buurt nog een andere bank is. Ze wijst met haar duim (toch een mooier gebaar dan met een wijsvinger) dat een paar straten verderop er een te vinden is.

Ik vertel de bewaker van de bank die buiten op wacht staat (hij lijkt op een politieagent) het verhaal van Peter en achter elkaar worden de luiken neergelaten en op slot gedraaid. Het aardig vrouwtje heeft het nakijken. Wanneer we in de aangewezen richting lopen blijkt 10 meter verder nog een bank te zijn. Achteraf heeft Peter gepind bij een bank die bedoeld is voor de plaatselijke bevolking en vallen de puzzelstukken in elkaar.

We hebben dorst gekregen van al dat gedoe en in een klein restaurant drink ik

Sprite. Lombok is overwegend moslim; we eten saté kip. Onze gids heeft intussen al gegeten en gedronken, vertelt hij. Ik heb de naburige winkels al bekeken en het is niet de moeite waard. ‘Misschien in Ampenan?’ stelt de gids voor. In een smalle straat is een markt aan de gang. Peter wil daar een foto van nemen. Een verkoopster doet heel demonstratief een groen

plastic schaalte voor haar gezicht. Naast Peter staande roep ik dat het alleen om een foto gaat van het geheel en niet van haar. De verkoopsters met vis pal naast me, vallen mij bij en roepen eerst in het Indonesisch en later in een voor mij onbekende taal. Enfin, met schaalte voor haar gezicht wordt toch de foto gemaakt. Tijd om de markt op te gaan, hebben we niet.

Ampenan heeft met zijn smalle steegjes en oude gebouwen in het koloniale stadsdeel en met zijn Chinese en Arabische wijken de meeste charme.

We besluiten daarheen te gaan wanneer we de beoogde Sasakdorpen hebben gezien en ook een tempel. Er is toch veel tijd verloren gegaan met flappen tappen.

We stoppen bij een desa, nabij Sukarara. Van een meisje krijg ik een rondleiding door het dorp. Ze vertelt mij dat weven een van de voornaamste bron van inkomsten is.

Het zijn de vrouwen die deze ‘hobby’ uitoefenen. In het midden van het dorp ontmoet ik mannen die lui liggen op een pendopo. Ze vragen mij of ik rook. Ze

maken een shaggie voor mij van zelfgebouwde tabak en rollen die in een maïsblad. Nieuwsgierig kijken ze of ik er niet in stik, maar ik geef geen krimp.

Kinderen spelen met bladeren die ze kunstig aan elkaar rijgen zonder garen. Ik sta stil hoe een vrouw lekkere koekjes maakt. Natuurlijk moet ik proeven en het smaakt best naar meer. Gastvrij als ze is, biedt ze me aan een hele zak ervan mee te geven. Nee, toch maar niet, want dat lijkt zo hebberig (dat is het ook). Het is lekker koel in de desa, want Lombok is toch stukken warmer dan Bali. Hoe rustig en kalm verloopt hun leven.

Een jongetje trekt zijn broek naar beneden voor een plas. Ik moet

inwendig lachen hoe hij dat zo vanzelfsprekend doet. Hij vermijdt een hoop zand en ook een zeil waar rijst wordt gedroogd. Een vrouw maakt kendi's (watervaten) van klei en modder en zand.

De gids rijdt ons verder naar Sukarara, het centrum van wevers. Hier koopt men de stoffen direct van de dorpscoöperatie. Voor de winkel is een vrouw bezig met een weefgetouw. Ik mag het proberen, maar het is best moeilijk om de spoel door de verschillende draden te schuiven. Prachtige soorten sarongs staan geëtaleerd op schragen en ik ga naar binnen. Direct wordt er thee aangerukt en laat een van de vrouwen mij de verschillende motieven zien van de sarongs. Ik ben inderdaad

onder de indruk en ga voor de bijl!

Wanneer ik een keuze heb gemaakt word ik van top tot teen geheel gekleed zoals gebruikelijk op Lombok voor feestpartijen. Een lendendoek, dat ik al eerder heb zien maken in het vorig dorp, houdt mijn sarong op de plaats. Wat onwennig sta ik in de ingang van de winkel om in het daglicht de kleuren goed tot zijn recht te laten komen. Het is kostbaar materiaal waarin gouddraad is verwerkt. Uiteindelijk koop ik de sarong, de bijpassende lendendoek en selendang (omslagdoek). Heel zorgvuldig wordt het geheel ingepakt.

Ongeveer 6 km ten noorden van Kuta (niet te verwisselen met Kuta Bali) liggen de traditionele Sasakdorpen Rambitan en Sade.

De huizen zijn opgetrokken uit leem en hout en zijn gedekt met gras. De leem is samengesteld van klei vermengd met koeienmest. Een koele grote ruimte dient als slaappleats voor de hele gemeenschap. Ze slapen allen op de grond op een matje, dat later keurig opgerold ligt tegen de wand. De mannen behouden het recht tot meerdere huwelijken. Een pas getrouwd stelletje krijgt een ruimte toegewezen voor één nacht als privacy.

Wanneer een Sasak besluit om buiten de gemeenschap een huwelijk te sluiten, wordt hij/zij verbannen uit het dorp. De Sasaks zijn een besloten gemeenschap en gaan niet om met de bevolking van Lombok. Op deze manier behouden ze hun traditionele waarden.

Erg interessant zijn de lumbungs (rijstschuren) met hun laaghangende, bultige daken van palmbladeren, die naar boven spits toelopen. Ze staan op palen om

dieren weg te houden. Deze onmiskenbaar Lombokse bouwstijl is in veel bungalowcomplexen geïmiteerd. Ook onze bungalow is in deze stijl gebouwd. In het tweede Sasakdorp is het een drukte van belang. Er is een huwelijk op

komst en alle vrouwen bereiden het eten. We worden uitgenodigd het huwelijk bij te wonen, een dag later. Ik heb dat heel graag meegemaakt, maar helaas ontbreekt ons de tijd.

Een bezoek aan een tempel mag niet ontbreken. Tegenover de tuin van Mayura in Cakranegara ligt de grootste tempel van Lombok.

Het is een Hindoetempel. Met een gele band om ons middel slenteren we het terrein op en beklimmen de tempeltrap van een van de drie tempels die overschaduwd wordt door een grote waringinboom. Halverwege is een prachtige uitkijk door een poort naar het tempelcomplex dat omringd wordt door een waterpartij. Boven het poortje hangt

aan weerszijden een Delftsblauw bordje. Bij de ingang van het tempelcomplex kan Peter net niet een stel monniken fotograferen, zo snel lopen zij in een rij naar een tempel. Ik offer wat cempakabloemen bij elke tempel.

Er is nog veel restauratiewerk te doen en geld ervoor is er niet.

We gaan toch niet naar het strand in Kuta. Uiteindelijk ligt onze bungalow aan het strand. Binnengekomen ruikt het naar gas! Hassan komt direct poolshoogte nemen. Hij besluit de gasslang los te trekken en biedt ons een andere bungalow aan. Het schemert al en we gaan een hapje eten in het restaurant en ik smul van mijn sayur rawon. Lekker pedis! Ik hoor geen kikkers kwaken en zie ook geen vissen zwemmen in de vijver. Hassan vertelt dat in het park leguanen vrij rondlopen. Het kan best zijn dat die de schuldigen zijn. Ik durf in het vervolg de kortere oversteek naar het zwembad op de staptegels in het gras niet te nemen, maar neem het verharde pad.

Peter neemt een kijkje in de andere bungalow, terwijl ik gebruik maak van het toilet. Dan gaan de lichten weer uit! In plaats van te blijven staan of zitten, sta ik op en raak volledig gedesoriënteerd. Ik maak een lelijke val tegen de tegels omdat ik struikel over de drempel van de badkamer. Ook Peter heeft het moeilijk. De bungalows hebben namelijk een kleine gecementeerde trap om naar binnen te gaan en op zijn buik kruipt hij op gevoel de weg terug naar de onze. Hoezo een zaklantaarn bij de hand? Die ligt op de tafel van het balkon! Wanneer de lichten weer aanfloepen, zijn we beiden blij dat we ongedeerd het avontuur hebben overleefd.

Ik ga met de dood in mijn hart én zaklantaren een douche nemen in de andere bungalow. Handdoeken liggen klaar, evenals douchegel.

We besluiten de huidige bungalow aan te houden. De volgende dag wordt alles opnieuw geïnspecteerd en gaan we niet op pad.

De volgende dag luieren we wat. We zwemmen en ik laat me twee keer pidjit. Met de boot van het hotel varen we naar Gili Air. Het is maar een korte oversteek van een half uur.

Wordt vervolgd
Mila